

Iancu Laura

Harmadik nap a pokolban

Eszembe jutott újból
 a farkaskutya. Együtt találtuk,
 akkor még rét volt, nem akácos
 a Kuratura. Titkoltuk,
 mintha szerelemet viseltünk volna.
 Arcom pipacsvirág ma is, ha nézel.
 Mondanom kéne, miért szöktem hozzád,
 mit remélek e túlvilági úttól...
 Menekülés, hogy lélegzem,
 és utat ró vakon verő szívem.
 Megyek veled füstben, lángösvényen.
 Elnagyolt lépéseink
 farkasnyomokra vezetnek.
 Mondd, miért hívtál
 halottak közé élőknek?

Látomás

Ma közelebb jön,
 – dolgát félreteszi –,
 ismeretlen helyen is hazatalál
 s ha embert lát:
 kalapját megemeli.
 Megkóstolja a szatmári szilvát
 mit fájdalommal gyűrűzött
 kéz munkált, de
 szíven üti
 az utcacsend
 s hogy feldarabolták a Tiszát...
 Szöggel vert talppal bujdosik
 a megfagyott Mohácson,
 és egyszer, de ekkor nagyot sóhajt:
 rád gondol –
 szerelemtől ájultan.
 Talán csak álmodja, hogy
 a magas házak közelebb hozzák
 az eget,
 hozzák,
 amikor valahol lepihen és elejti
 kezéből
 az Éden kulcsát.